

JAN ŠTERN

profesní životopis

Narodil jsem se [REDAKCE]
Vystudoval jsem VŠE.

Třicet let pracuji jako dramaturg a producent, z toho 17 let v České televizi.

Jsem producentem

filmů	Musím tě svést, Městečko
televizních filmů	Piknik, Zločin v Polné, Na druhý pohled
dokumentů kteří	cyklus Ztracená duše národa, Země bez hrdinů, země bez zločinců. . ., Tisovy stíny, Co jste dělali v Listopadu, Lidé, nás soudí, Medaile žalují, Operace Hagana
televizních seriálů	První republika, Čtvrtá hvězda, Vraždy v kruhu, Detektivové od Nejsvětější trojice, Bohéma, Detektivky podle Proškové, Redl, Hop nebo trop

Jako producent jsem dostal následující ocenění
Český lev za tv film Zločin v Polné
Český lev za tv film Vodník
Zlatý ledňáček a Cena filmové kritiky za tv film Rédl
Zlatý ledňáček za tv film Případ pro lyžaře
TRILOBIT za dokumentární cyklus Ztracená duše národa

Učím na FAMU na katedře produkce předmět Producentství v hrané tvorbě, pro
tento předmět jsem napsal skripta.

Učím na Televizním institutu producentství v non fiction a fiction tvorbě.

Spolupracuji se SFKMG jako expert pro vývoj a výrobu hraných filmů.

KONCEPT MOJÍ ČINNOSTI V RADĚ FONDU KINEMATOGRAFIE

Jan Štern

Česká kinematografie řečeno slovy klasika posledních dvacet let nevzkvétá. Jak píše Tomasz Winski ve svém manifestu *Nová česká intimita*: "českým hraným filmům chybí výrazná, současná a univerzální témata. Jsou také neosobní, nevýrazné formálně, napodobují evropské styly, neprezentují subjektivní vizi světa a nevedou s divákem upřímný rozhovor. Pořád utíkají v minulost, primitivní zábavu, narativní schémata, konvenčnost a lokálnost. Kinematografie je neoriginální, opatrná, povrchní, neautentická – nevyvolává živou debatu, protože nereaguje na to, co se v nás a kolem nás reálně odehrává."

Dřív jsem se domníval, že je to díky slabé filmařské generaci. Dnes si to nemyslím, problém není ani tak ve tvůrcích, scénáristech a režisérech, jako spíše v lidech, kteří vybírají, co se bude točit. Tady svoji negativní roli sehrává Fond kinematografie a rovněž producenti, kteří se snaží do vkusu Fondu trefovat.

Ve své činnosti v Radě Fondu bych rád podporoval takovou filmovou tvorbu, která, jak píše v jiném manifestu "Tady a teď" Šimon Holý: "by měla především reflektovat to, co se děje „tady a teď“. Co cítíme? Jaké máme prožitky? Jak vnímáme dnešní svět a situaci kolem nás? Kdo z toho těží a kdo je naopak odsunován na okraj společnosti? O kterých jevech nemluvíme, a přitom bychom měli? Co je pro nás skutečně důležité? Je to rodina? Vztahy? Kariéra? Majetek? A proč?"

Jak píše ve svém manifestu Tomasz Winski: "Spojuje nás zájem o intimitu. V Čechách se toho moc neděje, ale uvnitř Čechů se toho děje hodně. Potlačované emoce, vytěsněné, nepohodlné podvědomé obsahy, temná zákoutí našeho nitra. Tohle je nepopsané teritorium, terra incognita, kterou současná česká kinematografie programově ignoruje jako nepodstatné téma. Filmům, které se zaměřují na intimitu, se říká „vztahovky“. Mají paušálně negativní konotaci, jako něco banálního, méněcenného. Jako kdyby Češi opovrhovali emocemi, možná se za ně dokonce styděli. Možná ten odpor pochází z toho, že emoce jsou v Česku soustavně potlačované, že se Češi emocí bojí a nechtějí se nimi zabírat. A přitom žijeme a umíráme uvnitř, v našich potlačovaných negativních emocích, přetvářkách, v podvědomí, vytěsněné vnitřní bolesti a popřeny totožnostech. Jako tvůrci *Nové české intimity* považujeme tyto vytěsněné niterní obsahy za středobod našeho autorského zájmu a zároveň za nejpilněji strážené tabu v Čechách." Zcela souhlasím s tím, že intimita je opomíjeným tématem, českou specifikou, tedy něčím originálním, čím český film může oslovit nejen svého diváka, ale i svět.

Filmy obou zmíněných režisérů - Zrcadla ve tmě, A pak přišla láska, Hranice lásky - jsou přesně příkladem toho, o čem píší ve svých manifestech, jak by měla filmová tvorba také vypadat.

Vedle toho pro mne je stále trvalým předmětem zájmu morální zápas, který každý člověk svádí uvnitř sebe, aby neztratil jeho život smysl. Morální zápas je základem dramatičnosti filmového příběhu. Při své činnosti v Radě Fondu budu hledat takové látky, které budou morální zápas obsahovat. Je mi vlastně jedno, zda se jedná o dobovku nebo o film ze současnosti, zda jde o thriller nebo psychologické drama, morální zápas, který svádí člověk vystavený tlakům zvnějška uvnitř sebe, je pro mne tím podstatným. Bez něj pro mne látka ztrácí význam. Česká verze kina morálního neklidu je velmi potřebná.

Důležité jsou pro mne i umělecké výboje a provokace. Mám na mysli filmy typu Všechno bude fajn, Párty hard nebo Banger. Na okraji filmové tvorby, téměř ve filmovém undergroundu vznikají pozoruhodná díla, která posouvají filmovou tvorbu dopředu.